

נמשכת ההרשמה לכיתות חדשות לבחינות

בגרות ומוקדמות

למועדים: אפריל 68 ואוקטובר 68.

הבחינות נערכות

מטעם משרד החינוך והתרבות.

כך נמשכת ההרשמה לכיתות בוקר תיכוניות - ששית (י'), שביעית (י"א), שמינית (י"ב)

ההרשמה

למגמות הומניסטית, ריאליסטית וביאולוגית.

לרשות התלמידים: מורים אקדמאיים מנוסים, סטיפנדיות, חוגים, אספקת ספרים ללא תשלום נוסף.

אם לא תעמוד בבחינות לאחר שתתכונן להן אצלנו, נלמד אותך

לאותן הבחינות

שנה נוספת

חינם

בתי ספר תיכוניים, תל-אביב
גורדון 53, פינת ריינס, טל. 248514
בשעות 14.00-8.00, 20.00-17.30.
אנטוקולסקי 4, ליד רח' ארלזורוב
פינת אבן גבירול, בשעות 20.00-17.30.

גמנסיה גורדון

מיסודם של "בחן" בתי ספר תיכוניים

נמשכת ההרשמה

לכיתות: ששית (י'), שביעית (י"א) ושמינית (י"ב)

- במגמות: הומניסטית, ריאלית וביאולוגית
- לפי תכניות משרד החינוך והתרבות
- * מורים אקדמאיים מנוסים
- * קרן סטיפנדיות
- * חוגים לספורט, אמנות ומוסיקה
- * אספקת ספרים חינם

התיעוצות פדגוגית והרשמה: גמנסיה גורדון, ת"א, רחוב גורדון 53 פינת רחוב ריינס, טלפון 248514 כל יום בין השעות 14.00-9.00, 20.00-17.30

גמנסיה גורדון

קולנוע

נאמנה (ארמון דוד, תל-אביב) עשויה כי צורה המכחלת לגנוב את דעת הקהל. כתיב בה: "הקרב על ירושלים מאז 1948 עד מלחמת ששת הימים 1967. הסרט העלילתי הראשון על ירושלים של זהב ושל ברזל ושל עופרת." וכדי שלא תהיינה שום טעויות, מלחמת את המודעה תמונות של רבין ושל דיין.

הקהל הולך לסרט משום שהוא רוצה לראות עוד סרט על המלחמה האחרונה, ובאולם הקולנוע מתברר לו שזהו בעצם סרט ישן, עשוי בצורה די פרימיטיבית, על

ישראל

העיקר להרוויח

אם אי אפשר להרחיח מהמלחמה האחרונה ביושר, עושים את זה לא ביושר. העיקר להרוויח. כל זמן שאפשר. המודעה המפרסמת את הסרט הישן קרייה

נורית ראתה

טניס

בלי

כדורים

יצרים (אסתר, תל-אביב; אנגליה-איטליה) תרגום שם הסרט של אנטוניוניו לעברית הוא התפוצצות או הגדלה.

נראה שקשה היה להחליט באיזה מן הדימויים לבחור ובחרו בשם שמביא הכי הרבה קהל לאולם, קהל שברובו לא רוצה לראות סרט כזה.

בתוך האווירה של לונדון המודרנית מספר אנטוניוניו סיפור על צלם אנגלי צעיר, דייוויד המינגס, שיוצא יום אחד לאחר הדימוי, לצלם להנאתו צילומים בגן העיר, ומצלם זוג המתנה אהבים בלב הגן.

האשה, שראתה אותו מצלם, מנסה לקחת ממנו את התמונות, הלהיטות שלה מעוררת את סקרנותו, הוא מפתח את הפילם, מגדיל את התמונות, ומגלה שבמסדה של סצינת

האהבה תמימה נערך במקום רצח. הוא הולך לספר את הדבר לידידו, וכשיש הוא חוזר, הוא מגלה שכל הצילומים שלו נגנבו על-ידי האשה. הפילם נעלם, והגווייה שהוא ראה בצילום נלקחה ממקום הפשע. אין לו שום הוכחות לכך שהרצח אירע. יכול להיות שהוא לא אירע כלל.

סרטו החדש של אנטוניוניו חוזר כל הזמן על אותה שאלה. מהי האמת מבין כל מה שמתרחש לגבי עינינו? על הגיבור עצמו לא יודע לנו דבר. הוא אומר שיש לו ילד דים ושהוא נשוי, אבל הוא אומר גם את ההיפך. הוא מנסה כמה פעמים לספר משהו על עצמו אבל הוא נעצר תמיד באמצע. והיחסים שלו עם הדוגמנית הנבחרת שלו ורושקה, נראים כמו יחסים בין צלם ודוגמנית, כמו בין גבר לאשה, וכמו יחסים בין שני אנשים שאינם מכירים ואינם יודעים האחד על השני.

אפילו את הרצח, העובדה הממשית ביושר בסרט, הוא לא ראה. הוא מגלה אותו רק בתמונה, בצילום, לא במציאות.

בסוף הסרט הופכים כל הפרטים הללו לסמל, כשקבוצה של נוער צעיר וצבעוני צופה בהתלהבות, השכם בבוקר, במשחק טניס, שנערך במגרש ריק, צבוע שחור, ללא כדור וללא רקטות.

זהו סרט יפה להפליא. סימפונייה של צביעים ותנועות. ובכל זאת נראה כאילו אנטוניוניו לא אוהב את הקצב והאחריות של חיים בלונדון, האנשים שם יותר מדי דוים מים לגיבורים האריסטוקרטיים המשועממים שלו, מסרטינו הקודמים.

זכר

היטלר

המנצחים והמנוצחים (ירון, תל-אביב; ירון) זרעות המלחמה עדיין לא נגמר. נראה שעוד שבועות ארוכים נצטרך לעמוד בהם. אין דבר, מי שהצליח לעמוד בגבורה, עד הסוף, בוועה שהביאה המלחמה לקולנוע ירון, יוכל לעמוד כבר בפני כל סבל ואסון.

האסון הנוכחי מתחיל כשחייל רוסי נכנס, בתום מלחמת העולם השנייה, לבית גרמני ופוגש שם את אריקה, אלמנה יתומה-אומללה-גרמנית. הוא צועק: "ניצחנו!" ומוביל אותה אל המיטה. היא מסתכלת עליו, אומרת לעצמה: "גרמניה אבודה, היטלר מת, הכל אבוד." ונופלת לזרועותיו.

אחרי זה היא יוצאת מן הבית ורואה חייל אמריקאי. היא הולכת עם החייל הזה לביתו וכשהוא מכה את האור, היא רואה פתאום לגוד עיניה את צבאות היטלר המובסים, מה שגורם לה להתפשט ולהיכנס למיטה שלו.

ואן, כשהיא חוזרת הביתה, היא מגלה שבעלה חזר, והוא מתחבא מרודפיו במיטה שלה. היא אומרת לעצמה "הייל היטלר" ונכנסת להתחבא איתו במיטה.

אבל למחרת היום בא שוב החייל האמריקאי קאי, האשה מתפשטת, ומכניסה אותו מיד למיטה כדי שלא יראה את בעלה, אבל הבעל מציץ לתוך החדר ורואה מה היא עושה. מה שהוא רואה מזכיר לו כמוהו את היטלר ואת הצבא הגרמני. האשה רואה שהוא ראה, ונכנסת מיד למיטה שלו כדי לפייס אותו. הוא מבטיח לה שהיטלר לא

ורושקה והמינגס ב"יצרים" כמו צלם ודוגמנית

מת. שהוא יחזור ויציל את גרמניה. הובר הזה מזכיר לה תיכף ומיד את מפלת גרמניה והיא רצה שוב לחייל האמריקאי. אנשים חולניים. מה הם יכולים לעשות? כל דבר מזכיר להם את היטלר.

שירה

ליד

כוס קפה

ריצ'ארד השלישי (פריז, תל-אביב; אנגליה) שקספיר יצר אותו גיבן ובעל-ימין. יצור מכוער באופן פיזי ורוחני. אדם שרוצה את אחיו, את אשתו, גורם למותו של אביו, של בני-אחיו, ומחסל עוד עשרות אנשים כדי להגיע לשלטון, ולבסוף, כשהוא מגיע אליו, הוא מאבד אותו בשדה-הקרב, כשהוא נדרף על-ידי כל האנשים שעורר נגדו, ועל-ידי הרוחות של הנרצחים, המציץ קוח לו בשנתו.

הוא מת במלחמה לאחר שהוא משיע את המשפט השני הכי מפורסם בתיאטרון אחרי הלהיות או לא להיות: מלכותי - תמות סוס.

לורנס אוליבייה הוא ריצ'ארד יותר יפה ופחות אכזר מזה של שקספיר. כרגיל - הוא נפלא. הוא מקלם את שקספיר כאילו היתה זאת שיחה על כוס-קפה, ושקספיר לא מאבד בכך שום דבר מהיופי שלו או מהי סיוט שלו. הסרט כולו הוא קולנועי מאד. מלא תנועה. מרתק. ונאמן בדרך כלל, למרות הרבה קיצורים, למחזה המקורי.